

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κ' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἑννακῶσα δέκα
κ' ἑλὰ τὰ σαθρὰ πελέκα.

Εἴκοσι Νοεμβρίου,
κ' ἀπόπειρα θηρίου.

Χίλια κ' ἑκατὸ σαρανταεξή.
κάζο παρ' ὀλίγον νὰ μᾶς τρεῖζη.

Ὁ «Ρωμῆς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο' πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπῆτ' αἰ καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.

Ὁ Πρωθυπουργὸς λαλῶν
εἰς τὴν γῆν τῶν Θεσσαλῶν.

ψ.—Δὲν ἄκουσες ρητορικὴ καὶ πάλι συναυλία;
δὲν εἶδες τὸν Πρωθυπουργὸ μέσα' στὴ Θεσσαλία;
δὲν εἶδες τὸν Ἀλεξανδρῆ νὰ στέκεται σιμά του;
δὲν ἄκουσες τοῦλάχιστον τὸ νέον πρόγραμμά του;

Καὶ σὺ δὲν τὸν χαλαρίσεις
'στὰ Τρίκκαλα, 'στῆς Λάρισσας,
'στὰ Φάρσαλα, 'στοὺς Βόλους,
ἀγγέλλοντα πρὸς ὅλους
πρόγραμμ' ἀληθινὸν
μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν;

Δὲν τὸν ἐκύτταξες καὶ σὺ νὰ τρέχῃ 'στοὺς Σοφάδες
ἐνὶ χιόνος ἔπεφταν μικρὰ μικρὰ νιφάδες,
καὶ δὲν τὸν εἶδες σπείροντα παρήγορον ἰδέαν
ὑπὸ βροχὴν ραγδαίαν;

Δὲν τὸν κύτταξες, τρελλέ μου,
νὰ διέρχεται τὰ μέρη
τοῦ περικλεοῦς πολέμου,
ὅπου τόσας συγκινήσεις
καὶ μεγάλας ἀναμνήσεις
σ' ὅλους τοὺς συγχρόνους φέρει;

Ἄκουσες τὴν ἰαχὴν,
ποῦ βαρύβρομος ἀντήχει;
δὲν τὸν εἶδες μὲ βροχὴν

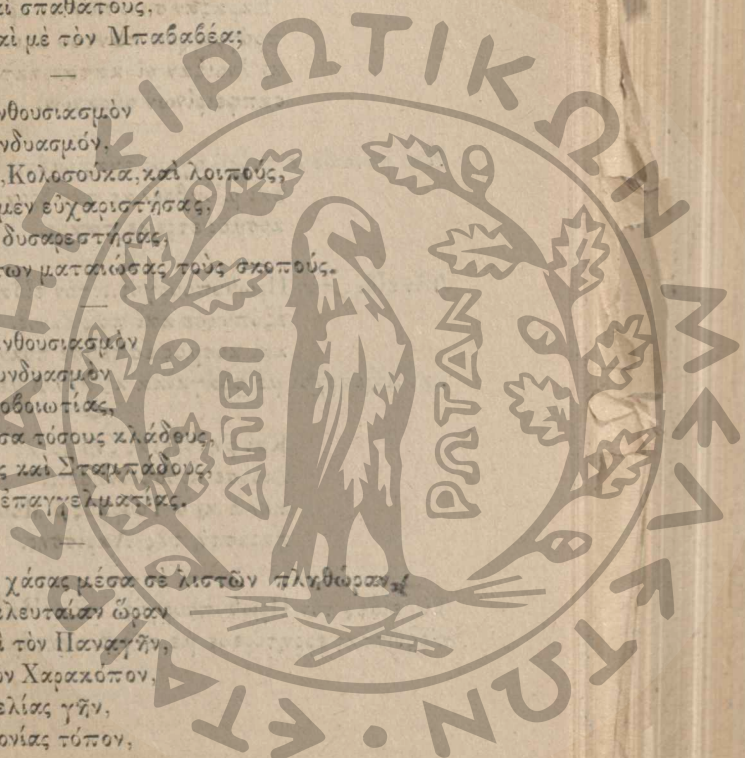
καὶ μὲ πάγους καὶ μὲ ψύχη
νὰ διέρχεται κοιλάδας εἴτ' εὐφόρους εἴτε στείρας,
καὶ χειμάρρους καὶ γεφυράς;

Δὲν εἶδες νὰ χαράζῃ μιὰ προκοπὴ βεβαία;
τὸν εἶδες μὲ φιλότατος
πολίτας καὶ σπαθάτους,
μὲ τὸν Μακρυντωνάκη καὶ μὲ τὸν Μπαδαδέα;

Χρίσας μ' ἐνθουσιασμόν
τὸν ἐδῶ συνδυασμόν.
Χρίσας οὖν τὸν Καζανόβα, Κολοσοῦκα, καὶ λοιπούς,
κ' ἄλλους μὲν εὐχαριστήσας,
ἄλλους δὲ δυσχερεστήσας,
καὶ τοσοῦτων καὶ τοιούτων ματαίωσας τοὺς σκοπούς.

Χρίσας μ' ἐνθουσιασμόν
τὸν ἐδῶ συνδυασμόν
τῆς Ἀττικοβοιωτίας,
ποῦχει μέσα τόσους κλάδους,
δικηγόρους καὶ Στρατηγούς,
κ' ἄνδρας ἐπαγγελματίας.

Τὴν γῆν παίζας, τὴν γῆν χάσας μέσα σὲ λίστων πλινθῶν,
καὶ τὴν τελευταίαν ὥραν
χρίσας καὶ τὸν Παναγῆν,
δηλαδή τὸν Χαρακόπον,
εἰς ἐπαγγελίας γῆν,
εἰς εὐδαιμονίας τόπον,

φθάνει πανηγυρικῶς
ὁ μοχθῆσας Κρητικὸς.

Ἦστερ' ἀπὸ τόσους μόχθους
καὶ ὑποδείξεις ἄρον ἄρον,
ποταμῶν ἀκούει ρόχθους
καὶ μουγγρίσματα χειμῶρων.

Ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὰ βάθη πεδιάδων ἀπατήτων
φῶς περίλαμπρον μαρμαίρει,
καὶ θαυμάζει δόξης μέρη
καὶ μαχῶν ἀλησιμονήτων.

Βλέπει πλοῦτον περισσόν,
βλέπει νυμφας τῶν δασῶν,
βλέπει καὶ ἄλλαις μὲ καλὰ μῖα
νὰ ψαρεύουν σὲ ποτάμια.

Εἶδα τὸν Πρωθυπουργό,
ποῦ γὰρ αὐτὸν κυττάς πατέρας
σωτήριαν νὰ κλωσσοῦν.

Ἔβλεπε καὶ τὴν Ἀργῶ
νὰ πηγαινὴ γὰρ τὸ δέρας
τῆς Κολχίδος τὸ χρυσοῦν.

Καὶ ἐφ' ἀντάσθην, Περικλέτο, πῶς ἐκείθεν ἐπιστρέφει,
καὶ ἔφερεν ὡς νίκης γέρας
τὸ χρυσομάλλον τὸ δέρας,
καὶ μὲ τοῦτο τῆς Ἑλλάδος τὴν πενίαν περιστρέφει.

Χρίσας τὸν συνδυασμὸν τῆς Ἀττικοδοιοιτίας
εἶπε πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς τὰ τῆς νέας πολιτείας.
Χρίσας καὶ τοὺς Ἀθηναίους,
χρίσας καὶ τοὺς Βοιωτοὺς,
ἐξαγγέλλει λόγους νέους,
πλὴν οὐχὶ καὶ τορνευτοὺς.

Καὶ ὁμιλοῦντος τοῦ Κρητοῦ
περὶ τῶν ὑδραυλικῶν,
βρέχει μέγας ὑετός
σύμπαν τὸ Θεσσαλικόν.

Ἐκραζῶν σκιρτῶντες κρόακται
πρόγραμμα παντοῦ κινῶν,
καὶ ἤνοιζαν οἱ καταρράκται
σαπφειρίνων οὐρανῶν.

Καὶ συνῶδευε τοὺς λόγους ἕνας ὄμβρος συνεχής,
καὶ μ' ὁμβρέλας τῆς βροχῆς
κύσμος ἔτρεχε ταχὺς.

Τὸν εἶδες τὸν Πρωθυπουργό;... τὸν εἶδα, παπαρδέλα...
εἰς ὑπνισσε καὶ πᾶς ὄνός,
καὶ κόσμος ἔσπευσε πικρός,
καὶ Δήμαρχοι μὲ φράγκικα καὶ ἄλλοι μὲ φουστανέλα.

Καὶ ρητορείας ζηλευτῆς
ἤκουσε προσφωνήσεις,
ἀλλὰ καὶ ὁ Τούρκος ὁ Μουφτής
παρέστη τῆς Λαρίσσης.

Τὸν εἶδες τὸν Πρωθυπουργό;... τὸν εἶδα, παπαρδέλα...
σ' ἐξώστας ἐρρητόρευε μὲ τῆς βροχῆς ὁμπρὲλα.

καὶ ἐστέγγωνε τὸ στόμα του, καὶ τοῦδιναν νερό
κρύο καὶ καθαρό.

Τὸν εἶδα λούτσιν νὰ μιλῇ,
καὶ τὸν τριγύριζαν πολλοὶ
μ' ὀλόχρυσά σειρήνια.

Καὶ εἶδα νὰ σφάζουνε γὰρ αὐτὸν
καθὲν μύσχαν σιτευτὸν
σὲ λέσχαις καὶ σὲ σπύτια.

Τὸν εἶδα μὲ τοὺς φίλους του καὶ μὲ τὸν Χατζ' ἡγῶν,
τὸν εἶδα μὲς' ἐστὰ λάβαρα παντοδαπῶν Συλλόγων,
τὸν εἶδ' ἀπάνω στὸ βουνό, τὸν εἶδα στὸ λαγκαδί,
τὸν εἶδα μὲ τὸν Μεταξῆ καὶ μὲ τὸν Φωτιάδη.

Τὸν εἶδα μὲς' στοὺς ὑετοὺς καὶ στὴν ψιλὴ βροχούλα,
τὸν εἶδα καὶ στὴν παγωνιά,
βοσκῶν ἐβέλαν ἀρνιά,
καὶ κότταις πῆταις ἔτρωγε στὸ σπῆτι τοῦ Κοτούλα.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς βροχῆς
ἔφυγε καὶ ὑποδοχῆς
καὶ ξενίας τόσης.

Καλορροϊκὸς καιρός,
καὶ ὁ Κοτούλας φλογερός
τοῦκανε προπόσεις.

Καὶ ὁ Δευτέρης τοῦλεγε: Κότα μου, Κοτούλα μου,
σ' ἔχω στὴν καρδοῦλά μου.

Τὸν ὁμοῦν τῆς Θεσσαλίας νέαις στάναις καὶ πάλι καὶ,
καὶ ποιμένες καὶ ἀγραυλοί,
καὶ σὲ κάμπους καὶ σπηλιάς
τοῦ Ἠανὸς ἤχουν αὐλοί.

Λόγος καὶ τοῦ Κρητικοῦ περὶ τοῦ γεωργικοῦ.

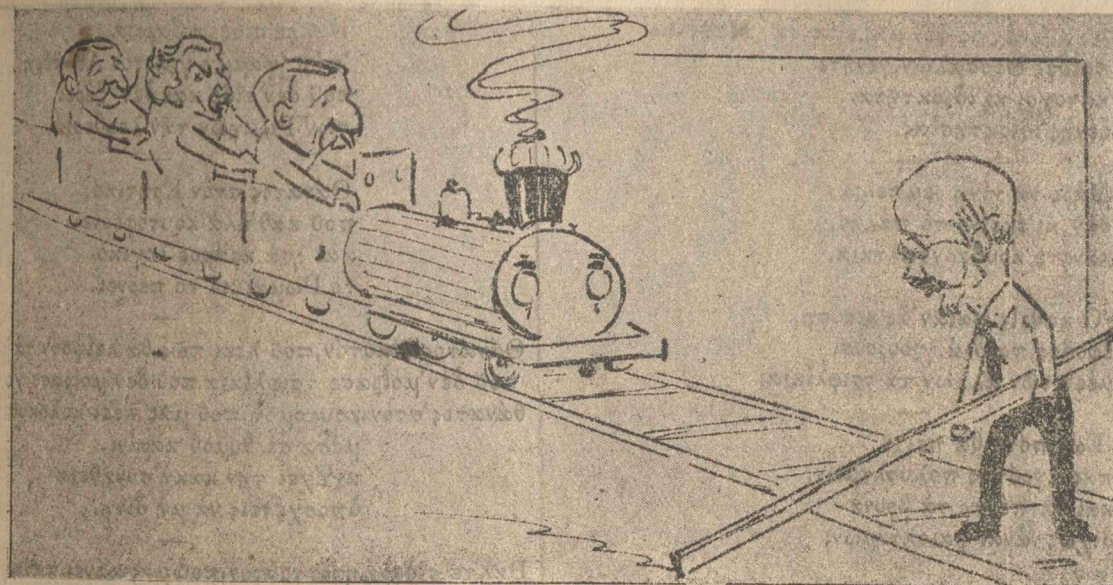
Μὲς' στὸν τόσον ὑετὸν
τρέχει πλῆθος ἀγροτῶν
μὲ σημαίας ἀλαλάζον
καὶ μουγγρίζον καὶ βελάζον.

Τότε σπεύδουν οὐκ ὀλίγοι
καὶ μορτίτες καὶ κολλήγοι,
καὶ ἔσκουζαν τὸν Κρητικό:
λύσε τὸ γεωργικόν.

Πλὴν ἐκεῖνος εἶπε τότε:
ὦ τῶν Θεσσαλῶν ἀγρόται,
πῶς μπορῶ νὰ σᾶς τὸ λύσω;
καθαρὰ θὰ σᾶς μιλῶσω.

Θέλει χρήμα, θέλει κόπους,
καὶ προσέχετε καλὰ,
μὴν ἀκοῦτε δημοκόπους,
ποῦ σᾶς πέρουν τὰ μαλά.

Ἔλθετε ἐστὰ σύγκαλὰ σας,
καὶ δὲς μὴ πέρουν τὰ μαλά σας

Εἰκὼν συμβολικὴ καὶ ἐκτροχιαστικὴ.

φιλελεύθερον ἄερα,
καὶ ἀπὸ μία σ' ἄλλ' ἡμέρα
ὁ ἄνθρωπος γὰρ λυθὺν
τοῦτα τὰ ζητήματα,
καὶ τσιολίμικα νὰ βρεθοῦν
ἐντὶ δίχως χρέηματα.

Δεῖτε χρημάτων, εἶλεγε πρὸς Θεσσαλοὺς ἀγρότας
καὶ ῥεκτας πατριώτας,
καὶ αὐτῶν οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι τῶν δεόντων...
λοιπὸν βῆ μουρμουρίζετε,
καὶ ὅλα καθὼς γνωρίζετε,
πυγαινῶν εἰς τὸν βρόντον.

Σὰς τὰ λέω νέα σκέτα, καὶ μὴ δείχνετε χολήν,
μὴν πολυστενάξετε,
καὶ τοῦ βρόντου τὴν Σχολήν
μὴν παρασυχνάζετε.

Τὸν εἶδες τὸν Πρωθυπουργό, τὸν νέο Κυβερνήτη,
πῶς τᾶπε σιταράτα,
σωστὰ καὶ τσικουράτα
τοῦ καθενὸς μορτίτη;

Καὶ ἔμαθε κάθε δυστυχὴς ἀγρότης καὶ βουκόλος
ἐπιμὰ καλῶς αὐτὰ πῶς λύνονται δυσκόλως,
καὶ μερικοὶ σὺν ἄκουσαν νὰ λῇ τὴν ἀλήθειαν
κατέβησαν τὰ μοῦτρα των καὶ τοῦ παντοκλοχῆτα.

Τὰδε λέγουν μερικοί, ποῦ τὸν ἄκουσαν ἐκεῖ.

Καὶ εἶπανε καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι:
κρίμα ποῦ καὶ ὁ Κρητικὸς
δὲν ζητεῖ δημοτικὸς
μὲ τὰ ψέμματα νὰ γίνη.

Κρίμα ποῦ σ' αὐτὸ τὸ χάλι
περιμέναμε νὰ βγάλῃ
λόγῳ καὶ ὁ Δευτέρης πρώτης
σὺν ἀρχαῖς πατριώτης.

Καὶ μὲ τὸν Κρήτα, βρε παιδιά, δὲν ἔχομε χαῖρι,
κρίμα ποῦ ἔχναμε γὰρ αὐτὸν μεγάλο πανηγύρι.

κρίμα ποῦ δὲν μᾶς φούσκωσε μ' ἄντερα φουσκωμένα
σὺν καὶ ἄλλους, ποῦ μᾶς φούσκωναν σὲ χρόνια περασμένα.

Κρίμα, καὶ μὲν Κρητικέ... καὶ σὺ γὰρ μᾶς δὲν εἶσαι,
ἀφοῦ σὺν χάλας ἀπορεῖς
καὶ τέτοιο κόμπο δὲν ἔμπορεῖς
νὰ λύσης ἂψ ἐσύ.

Ἐπροσμένεκα μ' ἐδῶ πέρα τὴν ἀπὸ τὸν Κρητικό,
γείας, κτήματα, παρὰ,
πλὴν μᾶς εἶπε καθαρά
πῶς χρειάζονται παράδες καὶ γὰρ τὸ γεωργικόν.

Μπορεῖς καὶ σὺ, Πρωθυπουργέ, νὰ πῇς ἀμέσως τώρα
γενέσθαι κῆπος τῆς Ἑδέμ καὶ τοῦτ' ἡ ψωροχώρα;
ἐδῶ σὲ θέλουν οἱ Ρωμηοὶ κινῶντος νὰ φανῇ
καὶ μέγας θαυμαστοποιὸς καὶ μάγος νὰ γένῃ.

Μὲ χρόνο καὶ μὲ χρήματα
καὶ ἐμεῖς οἱ μποροῦντες λύνουμε
ὅλα μας τὰ ζητήματα,
καὶ σὲ διευκολύνουμε.

Ἔτσι τὰ λύνουμε καὶ ἐμεῖς,
καὶ διόλου δὲν καινοτομεῖς,
ἀν γὰρ τὴν Ἀναγέννησι φωνάζεις σοβαρῶς
πῶς μᾶς χρειάζεται παρὰ καὶ καμπόσος καιρός.

Καὶ ἀφοῦ καὶ σὺ δὲν εἰμπορεῖς ἀμέσως καὶ ἄρον ἄρον
νὰ κάμῃς σὺν ἀνορθότης τὴν ἄπορον Ἑλλάδα
Παραδείσειον ἀληθινὸν καὶ τόπον τῶν μακαρῶν,
τότε καὶ σὺ σὺν εὐτυχίᾳ νὰν εὐτυφυλλάδα.

Κόψε τουλάχιστον ψευτικὰς ἐντυπώσεις ν' ἀφίνης,
καὶ κάθε σήματος ψευτοῦ
μελῶδικοῦ ἡγείσ' αὐτὰ
τῆς ψευτορωμηοσύνης.

Κρίμα κρίμα ποῦ καὶ αὐτοὶ
φάνηκε ποῦν κούτος
καὶ ἦλθε σὺν ἀπὸ τὸ λίκους,

Κρίμα ποῦ πασχούσης γῆς
ἀπελπίζει τοὺς κατοίκους
εἰς ἡμέρας ἐκλογῆς.

Κρίμα κρίμα που κι' εκείνος δέν μάς εἶπε σάν Μεσσίας:

παιδες Θεσσαλῶν, γενήτε
κάτοχοι κι' ιδιοκτήται
ξένης ιδιοκτησίας.

Μάρες νά γίνη ρεμπελιό
σάν κι' εκείνο τὸ παλιό,
κάνετε κουδερνταλήκια.

Ὁ καθείς παιαν' ἄς κρούσῃ,
ἐφοδός, παιδιά, γιουρούσι
μέσ' στῶν ἄλλων τὰ τσιφλίκια.

Ἔως πότε θά πεινᾷ
πᾶς ἀγρότης πολυτλήμων,
καὶ θά πέρνῃ τὰ βουνά
δίχως νᾶναι γαιοκτημόνων;

Μάρες, ἐμπρός με τοὺς μορτίτσας...
τούτους τοὺς ιδιοκτήτας,
βρέ παιδιά, τί τοὺς φυλάτε;
στὰ τσιφλίκια των ἐλάτε.

Ὅλα θάλασσα καὶ νίλα,
μάρες με ρόπαλα καὶ ξύλα,
κι' ἀνατέλλ' ἡμέρα μάχης.

Γιὰ τὴν δόξαν τῆς μητρὸς
ἄρπαζε, Ρωμῆ, νά τρῶς,
κι' ἐλοένα κλέβε νάχης.

Τέτοια' πρόσμενε καθέννας,
ὅπου σῶας ἔχει φρένας,
ὁ Πρωθυπουργὸς νά' πῃ
γιὰ νά' δοῦμε προκοπή.

Πλὴν ἐκεῖνος μ' ἄλλ' ἄντ' ἄλλων
μάς ἐφούσκωσε, παιδιά...
κέρνα τώρα, παπαδιά,
στενοκέφαλον μεγάλον.

Ὅλα' πῆγαν τοῦ κκοῦ,
κι' ἄδικα καμπόσοι φίλοι
ἔρεμιαστήκανε στὰ χεῖλη
τέτοιου κουτο-Κρητικοῦ.

Κρίμα που δέν μάς ἔφαλε τρελλοῦ παπᾶ Βαγγέλια,
κουδούκλια με τὰ κλήματα καὶ φούρνους με καρβέλια.
Τὶ κρίμα που δέν ἔκανε κι' ὁ Κρητικὸς τὸν κόλακα
στὴν γῆν τὴν ἐριβόλακα.

Τὶ κρίμα που μάς ἄφησε χωρὶς ραχάτ-λουκουμί,
δέν εἶναι τίποτα κι' αὐτὸς, ἐφάνη μία νοῦλα...
κρίμα που τόση φάγαμε βροχὴ με τὸ τουλούμι,
κρίμα που κότακι ἔφαγέ' στὸ σπίτι τοῦ Κοτούλα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάλε κι' ἀπόπειρα μεγάλη.

Κι' εἶπε Ρωμαῖκη φωνή: γιὰτὶ παιζογελάμε,
καὶ τοῦτον τὸν Πρωθυπουργό, παιδιά, τί τὸν φυλάμε;
Αὐτὸς τὸ παραξίλωσε, μάς ἔφαγε τὸ μάτι,
κι' ἄς τὸν ἐκτροχιάσωμε στὸν κόσμου τὸ γεινάτι,
κι' οὕτ' ἔν' ἄς μὴν ἀφήσωμε τοῦ Κρητικοῦ κομμάτι.

Θάνατος γιὰ τὸν Κρητίκα,
που δέν' σκόρπισε χρυσάφι,
καὶ τὰ σῦκα λέει σῦκα
καὶ τὴν σκόφη λέει σκόφη.

Βάλτε σίδερα βαρειά
στὴ γραμμὴ γιὰ τὸν Λευτέρη,
που δέν εἶδε καὶ δέν ξέρει
τῶν Ρωμηῶν τὴν λευθεριά.

Θάνατος' στὸν Κρητικό,
που καθ' ὅλα κουτοφέρνει,
καὶ γιὰ κράτος λογικό
τὸ Ρωμαῖκο τὸ πέρνει.

Θάνατος σ' αὐτόν, που λέει πῶς θά λείψουν τὰ ρουσφέτια,
που δέν μοίρασε τσιφλίκια, που δέν μοίρασε χοτζέτια.
Θάνατος' στὸν κουτομόη, που μάς λέει κολοκύθια
μέσα σὲ θυμοῦ καμίνι,
κι' ἔχει τὴν κακὴ συνήθεια
ὑποσχέσεις νά μὴ δίνει.

Βάλτε σίδερα γιὰ τοῦτον, που μάς κάνει πανηγύρια,
νά περάσῃ νά πιαστῇ,
καὶ σὲ πέτρας καὶ γεφύρια
νά κατακομματιαστῇ.

Βάλτε σίδερα γιὰ τοῦτον, που βαρὺ μάς δείχνει χέρι,
κι' ἐκτροχιάσας ἄς γίνη γιὰ τῆς Κρήτης τὸν Λευτέρη,
που φωνάζει πῶς θά βάλῃ στὴν γραμμὴν τῆς εὐταξίας
ἐκτροχιασθέντα τόπον
μὲ συγχνὰς φρενοπληξίας
ἐμβροντήτων, δημοκόπων.

Βάλτε σίδερα μεγάλα γιὰ τὸν Κρητὰ τὸν εὐήθη...
ἐκλογεῖς δέν προσκυνεῖ,
καὶ τὰ πάτριά μας ἦθη
προφανῶς περιφρονεῖ.

Ἄς θανατώσωμεν αὐτόν
ὡς Κυβερνήτην περιττόν.

Αὐτὸς με τὴν Ἀνόρθωσι θά μάς τὴν παῖξῃ Χιώτικη,
κι' οἱ λόγοι του μάς φαίνονται παράξενοι κι' ἀλλοιώτικοι.

Θάνατον καταγνώσωμεν καὶ τούτου τοῦ σωτήρος,
που σὲ κουδένταις κουτουροῦ τόσον ἐφάνη στεῖρος.
Αὐτὸς δέν παραφρένιασε γιὰ τὰ δικά μας δίκια,
αὐτὸς δέν μάς ἐμοίρασε χοτζέτια καὶ τσιφλίκια,
αὐτὸς με τῆς ἀλήθειας του μάς ἔγινε τσιμποῦρι,
αὐτὸς τῆς Ἀνορθώσεως μάς ἔδγαλε τὰ γγούρι.

Σίδερα λοιπὸν γιὰ τοῦτον
νά περάσῃ νά πιαστῇ,
ποιὸν νά χάσουν τὸν νοῦ των
οἱ σωτήρες οἱ σωστοί.

Θάνατος εἰς τὸν Κρητίκα, κι' ἄς τοῦ λεν τσολλαδες ποῦρε
ποῦρε, ποῦρε, ποῦρε, ποῦρε,
που τὸ κουτελο κι' ἡ μουρη;

Τέτοια φωνάζει μὴ φωνή, που τὴν ἀκοῦς καὶ φρίττει,
πλὴν, Περικλέτο, μὴ κοιμοῦ,
καὶ ψάλε τώρα μετ' ἐμοῦ:
ἀνέστη νῦν ἐκ τῶν νεκρῶν ὁ νέος Κυβερνήτης,
τὸν θάνατον πατήσας
κι' ἐμὰς εὐχαριστήσας.

Ζωὴν δὲ χαρισάμενος φιλελευθερίας πᾶσι,
καὶ τώρα στὴν πρωτεύουσα καλῶς νά μάς κοπιάσῃ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Νέον Ἡμερολόγιον Μικρασιατικόν,
ἐν Σάμῳ τώρα τυπωθέν, Ἑλένης τῆς Σβορώνου,
ὕλης λαμπρὰς ἀνάμεστον καὶ καλλιτεχνικόν,
κι' ἀληθινὰ πολῦτιμον δῶρον τοῦ νέου χρόνου.